Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. oktober 2026 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde på det civilretlige område – europæisk arvebevis – forordning (EU) nr. 650/2012 – artikel 68, litra l) – indholdet af det europæiske arvebevis – arv, der omfatter en fast ejendom beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes – anmodning om bevis med henblik på indførelse af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne førstnævnte medlemsstat – den udstedende myndigheds forpligtelse til at identificere nævnte ejendom i det europæiske arvebevis – national lovgivning, der ikke giver adgang til registrering i tingbogen alene på grundlag af et europæisk arvebevis, der ikke indeholder oplysninger om den pågældende ejendom, som påkrævet i henhold til denne lovgivning – ordning om »universalsuccession« fastsat i den lov, der finder anvendelse på arven – national lovgivning i en medlemsstat, hvori tingbogen føres, således at der med henblik på denne registrering kan fremlægges et dokument til supplering af det europæiske arvebevis, når dette bevis ikke identificerer den pågældende ejendom – eventuel indvirkning på anvendelsen af denne ordning og denne lovgivnings bestående i forhold til den udstedende myndigheds forpligtelse til at identificere den pågældende ejendom i dette bevis«

I sag C-873/24 [Marwanak] [i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 27. november 2024, indgået til Domstolen den 17. december 2024, i sagen

GK,

NU,

TZ,

MV,

UK,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis, og dommerne R. Frendo, N. Jääskinen (refererende dommer), M. Condinanzi og A. Kornezov,

* Processprog: tysk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: M. V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– GK, NU, TZ, MV og UK ved Rechtsanwalt S. Heidenhain,

– den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og J. Simon, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved A. Pagáčová, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved P. Pérez Zapico, som befuldmægtiget,

– den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved B. Ernst og S. Noë, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. februar 2026,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 68, litra l), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT 2012, L 201, s. 107).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en sag anlagt i Tyskland af GK, NU, TZ, MV og UK med henblik på udstedelse af et europæisk arvebevis, der udtrykkeligt nævner en fast ejendom beliggende i Den Tjekkiske Republik, med henblik på at gøre det muligt at indføre en rettighed vedrørende denne ejendom i tingbogen i denne sidstnævnte medlemsstat.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 650/2012

3 7.-9., 18., 19., 67., 68., 71. og 80. betragtning til forordning nr. 650/2012 har følgende ordlyd:

»(7) Det indre markeds rette funktion bør fremmes ved at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer, der på nuværende tidspunkt har svært ved at gøre deres rettigheder gældende, når det drejer sig om arvesager med grænseoverskridende virkninger. [...] Rettigheder, der tilkommer arvinger og legatarer, andre af afdødes nærtstående samt boets kreditorer, bør sikres effektivt.

(8) For at nå disse mål bør bestemmelser om kompetence, lovvalg, anerkendelse eller, alt efter tilfældet, om accept, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig samt om indførelsen af et europæisk arvebevis samles i denne forordning.

(9) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte alle civilretlige aspekter vedrørende arv, dvs. enhver form for overgang af goder, rettigheder og forpligtelser ved dødsfald, hvad enten det drejer sig om en viljesbestemt overførsel ved dødsdisposition eller om overgang ved arv efter loven.

[...]

(18) Kravene om registrering i et register af en rettighed i fast ejendom eller løsøre bør udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Det bør derfor være loven i den medlemsstat, hvor registret føres (for fast ejendom loven på det sted, hvor denne befinder sig), som afgør, på hvilke retlige betingelser og hvorledes registreringen skal foretages, samt hvilke instanser, f.eks. tinglysningskontorer eller notarer, der har ansvaret for at kontrollere, at alle krav er opfyldt, og at den fremlagte eller fastlagte dokumentation er tilstrækkelig eller indeholder de nødvendige oplysninger. Myndighederne kan navnlig kontrollere, at afdødes ret til boets ejendele som angivet i det dokument, der ønskes registreret, er en rettighed, der er registreret som sådan i registret, eller som dokumenteres på anden måde i overensstemmelse med loven i den medlemsstat, hvor registret føres. For at undgå dobbelt udfærdigelse af dokumenter bør registreringsmyndighederne godkende dokumenter, der er udarbejdet i en anden medlemsstat af de kompetente myndigheder, og hvis videregivelse er omfattet af denne forordning. Navnlig bør det europæiske arvebevis, som er udstedt i henhold til denne forordning, udgøre et dokument, der er gyldigt til registrering af boets ejendele i et register i en medlemsstat. Dette bør ikke udelukke, at registreringsmyndighederne kan anmode den person, der ansøger om registrering, om at tilvejebringe sådanne yderligere oplysninger eller forelægge yderligere dokumenter, som er påkrævet i henhold til loven i den medlemsstat, hvor registret føres, f.eks. oplysninger eller dokumenter vedrørende betaling af skat. Den kompetente myndighed kan oplyse den person, der ansøger om registrering, om, hvordan de manglende oplysninger eller dokumenter kan tilvejebringes.

(19) Virkningerne af registrering af en rettighed i et register bør også udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Det bør derfor være lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres, der afgør, hvorvidt registreringen f. eks. har deklaratorisk eller retsstiftende virkning. Når erhvervelsen af en rettighed i fast ejendom f.eks. kræver registrering i et register i henhold til loven i den medlemsstat, hvor registret føres, for at sikre et registers erga omnes-virkning eller for at beskytte en retlig transaktion, er det således denne medlemsstats lov, der bør afgøre tidspunktet for en sådan erhvervelse.

[...]

(67) Med henblik på en hurtig, gnidningsfri og effektiv afvikling af en arvesag med grænseoverskridende virkninger i [Den Europæiske Union] bør arvinger[...] have mulighed for let at dokumentere deres status og/eller rettigheder samt beføjelser i en anden medlemsstat, f.eks. i en medlemsstat, hvor boets ejendele befinder sig. Med henblik herpå bør denne forordning omfatte en bestemmelse om indførelse af et ensartet bevis, det europæiske arvebevis [...], som udstedes til brug i en anden medlemsstat. Af hensyn til nærhedsprincippet bør dette bevis ikke træde i stedet for interne dokumenter, der findes til tilsvarende formål i medlemsstaterne.

(68) Den myndighed, der udsteder beviset, bør tage hensyn til de formaliteter, der er nødvendige i forbindelse med registrering af fast ejendom i den medlemsstat, hvor registret føres. Med henblik herpå bør denne forordning indeholde bestemmelser om udveksling af oplysninger om sådanne formaliteter medlemsstaterne imellem.

[...]

(71) Beviset bør have samme virkning i alle medlemsstater. Det bør ikke i sig selv være et eksigibelt dokument, men bør have beviskraft, og det bør forudsættes, at beviset nøjagtigt godtgør de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold, f.eks. den materielle gyldighed af dødsdispositioner. Bevisets beviskraft bør ikke omfatte elementer, der ikke er underlagt denne forordning, som f.eks. spørgsmålet om slægtskab eller spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt aktiv tilhørte afdøde eller ikke. [...] Hvorvidt tredjemands erhvervelse af ejendom på denne måde er gyldig, bør ikke fastsættes i denne forordning.

[...]

(80) Målene for denne forordning, nemlig den frie bevægelighed for personer, borgernes forhåndstilrettelæggelse af arven efter sig i en EU-kontekst og beskyttelsen af arvingers og legatarers og afdødes nærtstående samt boets kreditorers rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne [...]«

4 Forordningens artikel 1, der har overskriften »Anvendelsesområde«, bestemmer følgende:

»1. Denne forordning finder anvendelse på arv. Den finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

[...]

k) arten af tinglige rettigheder, og

l) enhver registrering i et register af rettigheder i fast ejendom eller løsøre, herunder de lovmæssige krav til en sådan registrering, samt virkningerne af registrering eller manglende registrering af sådanne rettigheder i et register.«

5 Forordningens artikel 3, der har overskriften » Definitioner«, har følgende ordlyd:

»1. I denne forordning forstås ved:

a) »arv«: enhver form for overgang af goder, rettigheder og forpligtelser ved dødsfald, hvad enten det drejer sig om en viljesbestemt overførsel ved dødsdisposition eller om overgang ved arv efter loven

[...]

c) »fælles testamente«: testamente, der er oprettet i ét dokument af to eller flere personer

[...]«

6 Kapitel III i forordning nr. 650/2012 med overskriften »Lovvalg« indeholder forordningens artikel 20-38.

7 Forordningens artikel 21 med overskriften »Hovedregel« bestemmer følgende i stk. 1:

»Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det loven i den medlemsstat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, der skal anvendes på hele arven.«

8 Artikel 22 i forordning nr. 650/2012 med overskriften »Lovvalg« fastsætter følgende i stk. 1, første afsnit:

»En person kan vælge, at det er loven i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger på det tidspunkt, hvor valget træffes, eller på dødstidspunktet, der skal anvendes ved behandlingen af hele arven efter vedkommende.«

9 Forordningens artikel 23 med overskriften »Anvendelsesområdet for den lov, der skal anvendes« har følgende ordlyd:

»1. Den lov, der udpeges i medfør af artikel 21 eller artikel 22, finder anvendelse på hele arven.

2. Denne lov finder navnlig anvendelse på spørgsmål som:

a) udløsende faktorer, tid og sted for arvefaldet

b) fastlæggelse af de arveberettigede, af deres respektive andele og af den afdødes eventuelle pålæg til dem, samt fastlæggelse af andre rettigheder i boet, herunder den længstlevende ægtefælles eller partners arveret

[...]

e) overdragelse til arvinger og i givet fald legatarer af de goder, rettigheder og forpligtelser, der udgør en del af boet, herunder vilkårene for og virkningerne af vedgåelse af eller afkald på arven eller legatet

[...]«

10 Kapitel VI i forordning nr. 650/2012 med overskriften »Det europæiske arvebevis« indeholder forordningens artikel 62-73.

11 Forordningens artikel 63 med overskriften » Formålet med beviset« har følgende ordlyd:

»1. Formålet med beviset er, at det skal kunne anvendes af arvinger, legatarer med direkte rettigheder i arvesagen og testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere, som i en anden medlemsstat har behov for at påberåbe sig deres status eller at udøve henholdsvis deres rettigheder som arvinger eller legatarer og/eller deres beføjelser som testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere.

2. Beviset kan navnlig anvendes til at bevise et eller flere af følgende forhold:

a) statussen og/eller arveretten for hver arving eller i givet fald hver legatar, der er nævnt i beviset, og deres respektive arveandele

b) tildelingen af et bestemt gode eller flere bestemte goder, der udgør en del af boet, til den eller de arvinger eller i givet fald den eller de legatarer, der er nævnt i beviset

[...]«

12 Artikel 65 i forordning nr. 650/2012 med overskriften »Anmodning om et bevis« bestemmer i stk. 1 og 3 følgende:

»1. Beviset udstedes efter anmodning fra enhver person omhandlet i artikel 63, stk. 1 (herefter »ansøgeren«).

[...]

3. Anmodningen skal indeholde de oplysninger, der er anført nedenfor, i det omfang ansøgeren har kendskab til disse oplysninger, og de er nødvendige for, at den udstedende myndighed kan attestere de forhold, som ansøgeren ønsker bekræftet, og den skal ledsages af alle relevante dokumenter, enten originaler eller genparter, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af deres ægthed, jf. dog artikel 66, stk. 2:

[...]

f) formålet med beviset i overensstemmelse med artikel 63

[...]

h) forhold, hvorpå ansøgeren i givet fald baserer sin påståede arveret som arveberettiget og/eller beføjelse som den afdødes testamentsindsatte bobestyrer og/eller som bestyrer af den afdødes bo

[...]«

13 Forordningens artikel 66 med overskriften »Gennemgang af anmodningen« fastsætter følgende i stk. 1, 2 og 5:

»1. Efter modtagelse af anmodningen efterprøver den udstedende myndighed de oplysninger og erklæringer samt de dokumenter og andre bevismidler, ansøgeren har fremlagt. Den foretager af egen drift de nødvendige undersøgelser med henblik på denne efterprøvning, når dette er fastsat eller tilladt ifølge dens nationale lov, eller opfordrer ansøgeren til at forelægge yderligere beviser, som den finder nødvendige.

2. Såfremt ansøgeren ikke har været i stand til at fremskaffe genparter af de relevante dokumenter, der opfylder de betingelser, der er nødvendige for at godtgøre deres ægthed, kan den udstedende myndighed beslutte at acceptere andre former for bevis.

[...]

5. Med henblik på anvendelsen af denne artikel giver en medlemsstats kompetente myndighed efter anmodning den udstedende myndighed i en anden medlemsstat adgang til oplysninger i navnlig tingbøger, civilstandsregistre og registre over dokumenter og forhold af relevans for arven eller formueforholdet mellem den afdøde og dennes ægtefælle eller et tilsvarende formueforhold, hvor den kompetente myndighed i henhold til national lov vil være bemyndiget til at give en anden national myndighed sådanne oplysninger.«

14 Forordningens artikel 67 med overskriften »Udstedelse af beviset« bestemmer i stk. 1:

»Den udstedende myndighed udsteder straks beviset efter proceduren i dette kapitel, når de forhold, der skal attesteres, er fastslået i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til enhver anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den anvender den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

Den udstedende myndighed udsteder ikke beviset, navnlig hvis:

a) de elementer, der skal attesteres, anfægtes, eller

b) beviset ikke ville være i overensstemmelse med en afgørelse om de samme elementer.«

15 Artikel 68 i forordning nr. 650/2012, der har overskriften »Bevisets indhold«, har følgende ordlyd:

»Beviset skal indeholde følgende oplysninger i det omfang, det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes:

[...]

l) de respektive arveandele samt i givet fald listen over rettigheder og/eller goder, der tilfalder hver enkelt arving

[...]«

16 Forordningens artikel 69 med overskriften »Retsvirkningerne af beviset« bestemmer følgende:

»1. Beviset skal være gældende i alle medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

2. Beviset forudsættes nøjagtigt at godtgøre de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den person, der i beviset er nævnt som arving, legatar, testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer, forudsættes at have den status, der er nævnt i beviset, og/eller at have de rettigheder eller de beføjelser, som er anført i beviset, uden andre betingelser og/eller begrænsninger i tilknytning til disse rettigheder eller andre beføjelser end dem, der er nævnt i beviset.

3. Enhver person, som på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, foretager udbetalinger eller overdrager ejendele til en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at modtage betalinger eller ejendom, anses for at have udført en transaktion med en person, der har beføjelse til at modtage betalinger eller ejendom, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

4. Hvis en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at disponere over boets ejendele, disponerer over sådanne ejendele til fordel for en anden person, skal den anden person, hvis denne handler på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, anses for at have udført en transaktion med en person, der har beføjelse til at disponere over de pågældende ejendele, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

5. Beviset udgør et gyldigt dokument til optagelse af boets ejendele i det relevante register i en medlemsstat, jf. dog artikel 1, stk. 2, litra k) og l).«

Gennemførelsesforordning (EU) nr. 1329/2014

17 Artikel 1, stk. 5, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1329/2014 af 9. december 2014 om de formularer, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT 2014, L 359, s. 30), bestemmer:

»Til et europæisk arvebevis, jf. artikel 67, stk. 1, i forordning [...] nr. 650/2012, anvendes formular V i bilag 5.«

18 Formular V i bilag 5 til gennemførelsesforordning nr. 1329/2014 har overskriften »Europæisk arvebevis«.

19 Denne formular V angiver de bilag, der alt efter omstændighederne kan vedlægges det europæiske arvebevis. Disse bilag omfatter bilag IV med overskriften »Arvingens/arvingernes retlige status og rettigheder«.

20 Punkt 9 i dette bilag IV indeholder angivelsen »Gode(r) tildelt arvingen, for hvilke der er anmodet om arvebevis (angiv goder og alle relevante identifikationsoplysninger)«. Fodnote 13 til dette punkt 9 har følgende ordlyd:

»Hvis der er tale om et registreret gode, angives de oplysninger, der kræves i henhold til loven i den medlemsstat, hvor registret føres, således at godet kan identificeres. For fast ejendom angives eksempelvis ejendommens præcise adresse og matrikelnummer samt en beskrivelse af ejendommen (vedlæg eventuelt relevante dokumenter).«

Tysk ret

21 § 1922 i Bürgerliches Gesetzbuch (den borgerlige lovbog, »BGB«) med overskriften »Universalsuccession« og i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemmer i stk. 1:

»Ved en persons død (arvens åbning) overgår dennes formue (arven) i sin helhed til en eller flere andre personer (arvingerne).«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

22 Den 1. marts 2013 oprettede den pågældende testator og hans ægtefælle et fælles testamente, hvorefter hver af dem udpegede den anden som enearving efter den førstafdøde ægtefælle, og erklærede, at deres datter skulle være eneste arving efter den sidste overlevende af de to.

23 Denne testator, hvis sidste sædvanlige opholdssted var i Tyskland, afgik ved døden den 5. oktober 2015, mens hans datter og hustru døde henholdsvis den 5. januar 2019 og den 21. februar 2022. Arven efter testator (herefter »afdøde«) omfattede bl.a. en fast ejendom beliggende på Den Tjekkiske Republiks område.

24 Den 27. april 2023 anlagde de fem sagsøgere i hovedsagen i deres egenskab af børn af afdødes afdøde datter sag ved Amtsgericht Fürth (byretten i Fürth, Tyskland) med påstand om udstedelse af et europæisk arvebevis med henblik på bl.a. bobehandlingen af denne faste ejendom. De anmodede med henblik herpå om, at dette bevis udpegede afdødes hustru som dennes eneste arving, og at de selv blev anerkendt som arvinger efter hustruens arving, hver med en femtedel af arven. De anmodede desuden om, at den pågældende faste ejendom udtrykkeligt blev identificeret i det nævnte bevis, med den begrundelse, at en sådan identifikation i henhold til gældende tjekkisk lovgivning var nødvendig, for at arven kunne indføres i den tjekkiske tingbog alene på grundlag af et sådant bevis.

25 Ved afgørelse af 19. juli 2023 afslog Amtsgericht Fürth (byretten i Fürth) sagsøgerne i hovedsagens anmodning om udtrykkelig identifikation af den faste ejendom beliggende i Den Tjekkiske Republik i det i hovedsagen omhandlede europæiske arvebevis.

26 Ved afgørelse af 11. december 2023 stadfæstede Oberlandesgericht Nürnberg (den regionale appeldomstol i Nürnberg, Tyskland) afslaget. Denne retsinstans fandt, at en rent informativ angivelse af individualiserede formuegoder i det europæiske arvebevis, som hverken bidrager til forudsætningsvirkningen eller beskyttelsen af den berettigede forventning i henhold til forordning nr. 650/2012, ville være i strid med forordningens formål om at skabe et ensartet instrument, der let kan anvendes i alle medlemsstater. Den tilføjede, at det ikke var fastsat, at den udstedende

myndighed af et sådant bevis var forpligtet til at efterprøve, om afdøde ejede et bestemt gode ved sin død. Ifølge denne retsinstans kunne transaktionernes sikkerhed blive bragt i fare, hvis simple erklæringer fra en arving gengives i dette bevis og således får et indtryk af officiel ægthed.

27 Sagsøgerne i hovedsagen har kæret denne afgørelse til Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), som er den forelæggende ret, med henblik på udstedelse af et europæisk arvebevis, der konkret identificerer den faste ejendom beliggende i Den Tjekkiske Republik.

28 Den forelæggende ret har rejst tvivl herom og anført, at der i Tyskland er divergerende fortolkninger med hensyn til nødvendigheden af at angive specifikke goder i boet i et sådant bevis. Ifølge én opfattelse, som støttes af en del af retspraksis og retslitteraturen, er en sådan angivelse udelukket, når arven er omfattet af tysk ret, for så vidt som denne er baseret på princippet om universalsuccession, der er fastsat i BGB's § 1922 i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen. Ifølge tilhængerne af denne opfattelse er listen over goder i artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 kun nyttig i forbindelse med arv, der er reguleret af en udenlandsk lov, der involverer flere arvinger, hvoraf en af disse har til hensigt at fastlægge sine rettigheder med hensyn til goder, der er blevet individuelt tildelt den pågældende. Efter dom af 9. marts 2023, Registrų centras (C-354/21, EU:C:2023:184), forsvarer en væsentlig del af retslitteraturen imidlertid det modsatte synspunkt, idet det anføres, at formålet med det europæiske arvebevis, som består i at forenkle behandlingen af arvesager i medlemsstaterne, taler for, at det er nødvendigt at angive individuelle goder i et sådant bevis.

29 I denne sammenhæng ønsker den forelæggende ret i første række oplyst, om artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 kræver, at et europæisk arvebevis angiver de relevante identifikationsoplysninger for en fast ejendom beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset er udstedt, når de pågældende arvinger anmoder om, at disse oplysninger indføres med henblik på at blive registreret i tingbogen i denne anden medlemsstat som ejere af denne ejendom, og når disse oplysninger med henblik på en sådan registrering kræves i henhold til lovgivningen i denne sidstnævnte medlemsstat (lex rei sitae). Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om en sådan forpligtelse foreligger, når en sådan registrering i henhold til denne lov kun kan foretages på grundlag af et europæisk arvebevis, i det omfang dette bevis indeholder en identifikation af det pågældende gode. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at hvis dette er tilfældet, vil de formål, der forfølges med denne forordning, ikke blive nået for det første, fordi arvingernes rettigheder ikke ville kunne sikres effektivt, og for det andet fordi udstedelsen af et sådant bevis ville kunne medføre forsinkelser og yderligere omkostninger, når den myndighed, der udsteder beviset, er i tvivl om, hvorvidt en fast ejendom udgør en del af det pågældende bo, og når indhentning af juridisk rådgivning, indsamling af beviser og oversættelse af dokumenter kan være nødvendig.

30 I anden række ønsker den forelæggende ret oplyst, om den omstændighed, at afdødes formue i henhold til den lov, der finder anvendelse på den pågældende arv (lex successionis), overgår til den pågældende arving under ordningen om »universalsuccession«, har betydning for besvarelsen af det spørgsmål, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis. Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om forpligtelsen til i det europæiske arvebevis at angive de oplysninger om fast ejendom, der kræves i henhold til lex rei sitae, udgør en unødvendig formalitet i et sådant tilfælde, hvor arvingen under en sådan ordning modtager boet efter afdøde i dets helhed ved dødsfaldet.

31 I tredje række har den forelæggende ret rejst tvivl om rækkevidden med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål af den omstændighed, at registreringen af en fast ejendom i tingbogen i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende, i henhold til lex rei sitae kan foretages, når et europæisk arvebevis ikke indeholder de oplysninger, der kræves i henhold til denne lov, men er ledsaget af et dokument, der indeholder en erklæring fra den pågældende arving eller eventuelt fra dennes egne arvinger vedrørende denne ejendom. I denne henseende har den forelæggende ret anført, at i det foreliggende tilfælde giver de bestemmelser i tjekkisk ret, der finder anvendelse, navnlig §§ 66 og 69 i vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška) (bekendtgørelse nr. 357/2013 om tinglysning af fast ejendom relative au cadastre immobilier (tinglysningsbekendtgørelsen)), en arving mulighed for at indgive en erklæring med henblik på fra tinglysningskontoret at opnå en registrering i tingbogen af et gode i boet, når det europæiske arvebevis ikke indeholder de oplysninger, der kræves med henblik på denne registrering, fordi retsordenen i den medlemsstat, hvor beviset er udstedt, ikke tillader en sådan angivelse.

32 På denne baggrund har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 fortolkes således, at det europæiske arvebevis skal indeholde de nødvendige oplysninger vedrørende en fast ejendom, som indgår i boet, men er beliggende i en anden medlemsstat end den udstedende myndigheds stat, med henblik på registrering af arvingen i [tingbogen] i henhold til lovgivningen i den stat, hvori ejendommen er beliggende, hvis arvingen har anmodet om optagelse af disse oplysninger i det[te] arvebevis med henblik på vedkommendes registrering i [tingbogen] i den stat, hvori ejendommen er beliggende, og registreringen i [tingbogen] i den stat, hvori ejendommen er beliggende, i henhold til denne stats nationale lovgivning i tilfælde, hvor det [pågældende] arvebevis forelægges som det eneste dokument til støtte for anmodningen om registrering, kun kan ske, hvis [samme] arvebevis indeholder disse oplysninger?

2) Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om arvens overgang i henhold til den arveret, der finder anvendelse, sker i form af en generel overtagelse?

3) Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om den i det første spørgsmål nævnte registrering i [tingbogen] i den stat, hvori ejendommen er beliggende, i henhold til denne stats nationale ret i stedet for forelæggelse af et europæisk arvebevis, som indeholder de i det første spørgsmål nævnte oplysninger, også kan ske ved, at arvingen eller efter dennes død dennes arving foruden et europæisk arvebevis, som ikke indeholder de i det første spørgsmål nævnte oplysninger, også forelægger endnu et dokument for [tingbogen] i den stat, hvori ejendommen er beliggende, som indeholder en erklæring fra arvingen eller efter dennes død fra dennes arving?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

33 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, er forpligtet til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af det pågældende bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes, når ansøgerne anmoder om udstedelse af

sidstnævnte med henblik på indførelse af ejendomsretten til denne ejendom tingbogen i denne anden medlemsstat, og når lovgivningen i denne medlemsstat kræver, at disse oplysninger angives i det nævnte bevis, for at en sådan indførelse kan foretages alene på grundlag af dette dokument.

34 Det skal bemærkes, at artikel 68 i forordning nr. 650/2012, der er indeholdt i denne forordnings kapitel VI, fastlægger – således som det fremgår af overskriften hertil – indholdet af det europæiske arvebevis, som tilvejebringer en selvstændig retlig ordning, der er oprettet ved bestemmelserne i dette kapitel VI (jf. i denne retning dom af 16.7.2020, E.E. (Retslig kompetence og den lovgivning, der finder anvendelse på arv), C-80/19, EU:C:2020:569, præmis 70, og af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende bestemmer denne artikel 68, at når der anmodes om et sådant bevis, skal det indeholde de oplysninger, der er opregnet i nævnte artikel 68, »i det omfang, det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes«. Disse oplysninger omfatter i henhold til samme artikels litra l) »de respektive arveandele samt i givet fald listen over rettigheder og/eller goder, der tilfalder hver enkelt arving«.

35 I denne henseende ønsker den forelæggende ret bl.a. oplyst, om det fremgår af ordlyden af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012, og navnlig af anvendelsen af udtrykket »i givet fald« og »hver enkelt arving«, at denne bestemmelse kun kræver, at det pågældende gode identificeres i et europæisk arvebevis i tilfælde af en overdragelse af dette gode til en arving blandt flere medarvinger.

36 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 39).

37 Hvad i første række angår ordlyden af artikel 68 i forordning nr. 650/2012 fremgår det utvetydigt heraf, at den omstændighed, at de pågældende oplysninger er »nødvendig[e] til det formål«, som den, der ansøger om et europæisk arvebevis, forfølger, udgør en afgørende faktor med henblik på at fastslå, hvilke forhold et sådant bevis skal indeholde.

38 Domstolen har desuden allerede fremhævet, at artikel 68 i forordning nr. 650/2012 navnlig i det tilfælde, hvor et sådant bevis skal fremlægges som det dokument, på grundlag af hvilket der ansøges om registrering af en fast ejendom, fastsætter et minimum af oplysninger, som skal være indeholdt i dette bevis. Domstolen har ligeledes præciseret, at indholdet af sidstnævnte kan variere fra sag til sag afhængig af de formål, hvortil det udstedes (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 45).

39 I det foreliggende tilfælde ønsker den forelæggende ret oplyst, om et europæisk arvebevis skal indeholde oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der indgår i boet, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor dette bevis udstedes, i det tilfælde, hvor ansøgeren for det første anmoder om en angivelse af disse oplysninger med henblik på at opnå en indførelse i tingbogen i denne første medlemsstat, og hvor lovgivningen i denne medlemsstat for det andet gør denne registrering, når der anmodes herom alene på grundlag af et sådant bevis, betinget af, at dette bevis angiver det pågældende gode, således at denne angivelse er nødvendig for den ønskede registrering.

40 Under de omstændigheder, der er omhandlet i det første spørgsmål, hvoraf det fremgår, at angivelsen af en fast ejendom, der udgør en del af den pågældende arv, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor det europæiske arvebevis udstedes, er nødvendig, henset til det formål, hvortil beviset udstedes, giver ordlyden af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 således mulighed for en fortolkning, hvorefter den myndighed, der udsteder beviset, er forpligtet til heri at anføre identifikationsoplysningerne for denne faste ejendom.

41 Endvidere kan udtrykkene »i givet fald« og »hver enkelt arving«, der er anvendt i litra l) i denne artikel 68, ikke fortolkes således, at de indebærer, at identifikationen i et europæisk arvebevis af et bestemt gode i boet alene er påkrævet, når dette gode tildeles en af arvingerne, hvor der er flere medarvinger, idet en sådan identifikation ligeledes kan vise sig at være nødvendig i andre situationer henset til det formål, som ansøgeren af dette arvebevis forfølger. Disse udtryk skal forstås således, at listen over rettigheder og/eller goder, der udgør en del af boet, ikke systematisk skal fremgå af det nævnte bevis, men kun når det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes.

42 Hvad i anden række angår den sammenhæng, som denne artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 indgår i, skal det indledningsvis bemærkes, at flere bestemmelser heri skaber en direkte forbindelse mellem formålet med anmodningen om det europæiske arvebevis og indholdet af dette bevis.

43 Artikel 63 i forordning nr. 650/2012 vedrørende formålet med det europæiske arvebevis fastsætter således i stk. 1, at dette instrument bl.a. skal kunne anvendes af arvinger, der ønsker at påberåbe sig deres status eller udøve deres rettigheder i en anden medlemsstat. Artikel 63, stk. 2, litra a) og b), præciserer, at dette bevis navnlig kan anvendes til at bevise status som arving og/eller arveretten og deres respektive arveandele, der er nævnt deri, samt tildelingen af et bestemt gode eller flere bestemte goder, der udgør en del af boet, til arvingen/arvingerne (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 43).

44 I denne henseende skal anmodningen indeholde de oplysninger, der er opregnet i denne forordnings artikel 65, stk. 3, navnlig formålet med beviset i overensstemmelse med forordningens artikel 63, for så vidt som disse oplysninger er nødvendige for, at den udstedende myndighed kan attestere de forhold, som ansøgeren har fremlagt med henblik herpå. Anmodningen skal desuden være ledsaget af enten originaleksemplaret af de relevante dokumenter eller af behørigt bekræftede genparter heraf.

45 Dernæst afspejles betydningen af det formål, hvortil der anmodes om et europæisk arvebevis, på indholdet af dette bevis ligeledes i artikel 69 i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med 71. betragtning hertil, som opregner de retsvirkninger, som dette bevis har i samtlige medlemsstater. Det følger af denne artikel 69, at den person, der i et sådant bevis er nævnt som arving, forudsættes at have den status, der er nævnt i dette bevis, og/eller at have de rettigheder eller de beføjelser, som er anført i beviset, som forudsættes nøjagtigt at godtgøre de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Når et europæisk arvebevis udstedes til en arving i den medlemsstat, hvor afdødes sædvanlige opholdssted var beliggende, kan denne arving således anvende det i de øvrige medlemsstater, hvor afdødes goder befinder sig (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 44, og af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 52).

46 Hvad endelig angår forholdet mellem bestemmelserne i forordning nr. 650/2012 om det europæiske arvebevis og de gældende nationale retsregler skal det bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en medlemsstat fastsætter de krav, der skal overholdes med henblik på registrering af rettigheder i fast ejendom, i overensstemmelse med 18. betragtning til denne forordning, der henviser til lex rei sitae. Forordningens artikel 1, stk. 2, litra l), artikel 68, litra l), og artikel 69, stk. 5, er således ikke til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter der kan gives afslag på en ansøgning om registrering af en fast ejendom i tingbogen i denne medlemsstat, når det eneste dokument, der er blevet fremlagt til støtte for denne ansøgning, er et europæisk arvebevis, der ikke identificerer denne faste ejendom (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 47-53).

47 Desuden er det tilfælde, hvor identifikationen af boets ejendele er nødvendig for at gøre det muligt for en arving at fastslå tildelingen af et gode i boet, navnlig når denne identifikation kræves i henhold til loven i den medlemsstat, hvor det pågældende register føres, ligeledes fastsat i punkt 9 i bilag IV til formular V i bilag 5 til gennemførelsesforordning nr. 1329/2014, hvis anvendelse er obligatorisk for den udstedende myndighed med henblik på udstedelse af et europæisk arvebevis (jf. i denne retning dom af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis), således som omhandlet i fodnote 13 i nævnte bilag IV.

48 Det fremgår af samtlige ovennævnte bestemmelser i forordning nr. 650/2012, at beviset for, at de pågældende arvinger er blevet tildelt et bestemt gode i boet, udgør et af de formål, hvortil et europæisk arvebevis udstedes. Det følger ligeledes heraf, at bevisets indhold navnlig afhænger af, om den oplysning, som ansøgeren har anmodet om, er nødvendig i forhold til det formål, hvortil beviset udstedes. Dette er bl.a. tilfældet med udpegelse af en fast ejendom, der er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset er udstedt, når denne angivelse er påkrævet med henblik på indførelse i tingbogen i denne anden medlemsstat, således som det er tilfældet i hovedsagen.

49 I tredje række bemærkes, at de formål, der forfølges med forordning nr. 650/2012, som det fremgår af 7., 8. og 80. betragtning hertil, bl.a. består i at hjælpe arvinger med at gøre deres rettigheder gældende, som skal sikres effektivt i forbindelse med en arvesag med grænseoverskridende virkninger (jf. i denne retning dom af 1.3.2018, Mahnkopf, C-558/16, EU:C:2018:138, præmis 35, af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 50, og af 27.3.2025, Ławida, C-57/24, EU:C:2025:217, præmis 37).

50 Det fremgår nærmere bestemt af 67. betragtning til denne forordning, at det europæiske arvebevis er blevet skabt for at give arvinger mulighed for bl.a. let at dokumentere deres status og/eller rettigheder samt beføjelser i en anden medlemsstat, f.eks. i den medlemsstat, hvor boets ejendele befinder sig, med henblik på en hurtig, gnidningsfri og effektiv afvikling af en sådan arvesag (jf. i denne retning dom af 1.3.2018, Mahnkopf, C-558/16, EU:C:2018:138, præmis 36, af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 42, og af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 51).

51 Det følger heraf, at det europæiske arvebevis har til formål at gøre det muligt for arvingerne at gøre deres rettigheder gældende i en eller flere andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor der sker udstedelse, og dermed undgå at skulle henvende sig til forskellige myndigheder i disse medlemsstater. Fortolkningen af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012, hvorefter indholdet af et sådant bevis afhænger af det formål, hvortil beviset udstedes, gør det følgelig muligt at

opretholde denne bestemmelses effektive virkning under behørig hensyntagen til de berørte arvingers interesser og at sikre virkeliggørelsen af de mål, der således forfølges med denne forordning generelt og med det europæiske arvebevis i særdeleshed.

52 I en situation som den, der er omhandlet i hovedsagen, kan den omstændighed, at et arvebevis er ufuldstændigt, imidlertid være til hinder for, at det anvendes til det formål, der ligger til grund for anmodningen, dvs. i den foreliggende sag beviset for erhvervelsen af ejendomsretten til det pågældende gode. For at sikre gennemførelsen af de formål, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis, er den udstedende myndighed således forpligtet til at anføre identifikationsoplysningerne for en fast ejendom i et sådan bevis, når der anmodes om beviset med henblik på indførelse i en tingbog, der i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende, og hvor tingbogen føres, ikke kan foretages alene på grundlag af dette bevis uden angivelse af disse oplysninger. Med henblik på at sikre denne gennemførelse og sikre den effektive virkning af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 kan en sådan forpligtelse for den udstedende myndighed endvidere ikke begrænses til de tilfælde, der er nævnt i nærværende doms præmis 35, dvs. hvor dette gode tildeles én bestemt arving blandt flere medarvinger.

53 Det er derfor i overensstemmelse med ordlyden af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012, den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, og de formål, der forfølges med denne forordning, at fortolke bestemmelsen således, at den pålægger den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, at medtage oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, som er tildelt en arving eller arvinger, hvor disse oplysninger er nødvendige med henblik på en registrering alene på dette grundlag i tingbogen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende.

54 Denne fortolkning af artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 kan ikke afkræftes af de praktiske betænkeligheder, som den forelæggende ret har givet udtryk for, hvorefter den nævnte fortolkning ville føre til, at den myndighed, der udsteder det europæiske arvebevis, i givet fald skal tage skridt til at afgøre, om den pågældende faste ejendom faktisk er omfattet af boet i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende. Ifølge den forelæggende ret kan sådanne skridt medføre yderligere omkostninger og forsinkelser, der risikerer at bringe de mål om forenkling og hurtighed, der forfølges med denne forordning, i fare, og disse hindringer vil ikke blive udbedret af de eksisterende samarbejdsmekanismer mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.

55 Det må nemlig fastslås, at selv om det er korrekt, at en sådan efterprøvelse kan medføre yderligere omkostninger og forsinkelser, vil den omstændighed, at den myndighed, der har udstedt et europæisk arvebevis, ikke identificerer en fast ejendom som omfattet af boet, nemlig have den betydelige ulempe, at den faktiske udøvelse af den pågældende arvings rettigheder bringes i fare. I overensstemmelse med syvende betragtning til forordning nr. 650/2012 bør det indre markeds rette funktion fremmes ved at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer, der har svært ved at gøre deres rettigheder gældende, når det drejer sig om arvesager med grænseoverskridende virkninger, og navnlig effektivt at sikre de rettigheder, der tilkommer arvinger. Udstedelse af et europæisk arvebevis, der ikke indeholder de oplysninger, der kræves i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende ejendom er beliggende, og hvor tingbogen føres, fratager derimod en sådan arving muligheden for at gøre effektiv brug af dette bevis.

56 Det fremgår desuden af artikel 66 i forordning nr. 650/2012, at EU-lovgiver netop har indført mekanismer til undersøgelse og fremsendelse af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på at efterprøve de oplysninger, som den person, der ansøger om et europæisk arvebevis, har fremlagt (jf. i denne retning dom af 17.1.2019, Brisch, C-102/18, EU:C:2019:34, præmis 35). Navnlig giver artikel 66, stk. 1, den myndighed, der har udstedt beviset, mulighed for, når dens nationale lovgivning tillader det, at foretage de undersøgelser, som den finder nødvendige, eller at kræve fremlæggelse af yderligere beviser. Artikel 66, stk. 5, bestemmer, at den kompetente myndighed i en medlemsstat efter anmodning skal give den udstedende myndighed adgang til oplysninger i registre over dokumenter og forhold af relevans for arven. Det fremgår ligeledes af 68. betragtning til denne forordning, at den tilrettelægger en udveksling af oplysninger om de formaliteter, der er nødvendige i forbindelse med registrering af fast ejendom i den medlemsstat, hvor registret føres. Det følger heraf, at EU-lovgiver har taget hensyn til praktiske vanskeligheder som dem, den forelæggende ret har henvist til, og at den nævnte forordning fastsætter mekanismer med henblik på at overvinde dem.

57 Ifølge den forelæggende ret synes indholdet af 71. betragtning til forordning nr. 650/2012 desuden at udelukke, at den beviskraft, der er knyttet til det europæiske arvebevis, omfatter spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt gode tilhørte den afdøde. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det synes at følge af denne forordnings artikel 66, stk. 1, artikel 67, stk. 1, første afsnit, og artikel 69, stk. 2-4, at den udstedende myndighed, såfremt et gode skal identificeres i et sådant bevis, er forpligtet til at efterprøve, at dette gode faktisk indgik i afdødes formue.

58 Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af 71. betragtning til forordning nr. 650/2012, at den beviskraft, der er knyttet til det europæiske arvebevis, ikke bør udvides til at omfatte spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt aktiv tilhørte afdøde, idet et sådant spørgsmål ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde som defineret i dens artikel 1. Det fremgår af 18. betragtning til den nævnte forordning, at det står myndighederne i den medlemsstat, hvor registret føres, frit for at efterprøve, at afdødes ret til boets ejendele som angivet i det dokument, der ønskes registreret, er en rettighed, der er registreret som sådan i registret, eller som dokumenteres på anden måde i overensstemmelse med loven i den medlemsstat, hvor registret føres. Den omstændighed, at det europæiske arvebevis ikke har beviskraft med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt gode tilhørte afdøde, påvirker følgelig ikke den udstedende myndigheds forpligtelse til at identificere et gode i dette bevis, når en sådan identifikation er nødvendig for det formål, hvortil beviset udstedes.

59 Artikel 69, stk. 2, i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med 71. betragtning hertil, bestemmer, at det europæiske arvebevis forudsættes nøjagtigt og udelukkende at godtgøre de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, og som er udpeget i henhold til bestemmelserne i denne forordnings kapitel III, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold, f.eks. den materielle gyldighed af dødsdispositioner. Artikel 69, stk. 5, tilføjer, at et sådant bevis udgør et gyldigt dokument til optagelse af boets ejendele i det relevante register i en medlemsstat, jf. dog de undtagelser, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 1, stk. 2, litra k) og l) (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, præmis 44-47).

60 Endvidere pålægger artikel 66 og 67 i forordning nr. 650/2012 den udstedende myndighed, der behandler en anmodning om et europæisk arvebevis, dels, at efterprøve de oplysninger, erklæringer og beviser, som ansøgeren har fremlagt, dels kun at udstede dette bevis, når de forhold, der skal attesteres, er blevet fastslået i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til enhver anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den

ordning, der er indført ved denne forordning, hviler således på den forudsætning, at et sådant bevis udstedes, når de forhold, der skal attesteres, er behørigt fastslået i henhold til den lov, der finder anvendelse i denne henseende (jf. i denne retning kendelse af 18.12.2025, BNP Paribas Fortis (Præjudiciel forelæggelse indgivet af en notarfuldmægtig), C-240/24, EU:C:2025:1019, præmis 46).

61 I denne forbindelse har Domstolen allerede fremhævet, at det for at bevare unionsborgernes tillid til det europæiske arvebevis er bydende nødvendigt, at dette instrument, som har beviskraft, således som fastsat i artikel 63 i forordning nr. 650/2012, og som har de virkninger, der er fastsat i denne forordnings artikel 69, i overensstemmelse med forordningens artikel 67 kun udstedes såfremt de forhold, der skal attesteres, ikke er anfægtede (jf. i denne retning dom af 23.1.2025, Albausy, C-187/23, EU:C:2025:34, præmis 43, 44 og 63-65). Dette krav er så meget desto vigtigere, som et sådant bevis har retsvirkninger med hensyn til alle de personer, der i beviset er nævnt ved navns nævnelse, også selv om de ikke selv har anmodet om udstedelse heraf, har virkning over for alle de personer, der er nævnt ved navns nævnelse, herunder alle arvinger, også selv om disse personer ikke selv har anmodet om udstedelse heraf (jf. i denne retning dom af 1.7.2021, Vorarlberger Landes- und Hypotheken-Bank, C-301/20, EU:C:2021:528, præmis 45).

62 Forordning nr. 650/2012 kan derimod ikke fortolkes således, at den pålægger den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, en forpligtelse til at attestere forhold, der ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, såsom spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt gode faktisk tilhørte afdøde.

63 Det følger heraf, at den udstedende myndighed er forpligtet til i det europæiske arvebevis at angive de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af det pågældende bo, når det formål, hvortil beviset udstedes, kræver det, selv om denne forpligtelse i givet fald kan indebære, at der foretages den nødvendige efterprøvelse af de forhold, der skal attesteres. Denne myndighed skal desuden afslå at udstede dette bevis, når disse forhold er anfægtede.

64 Henset til samtlige disse betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, er forpligtet til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af det pågældende bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes, når ansøgerne anmoder om udstedelse af sidstnævnte med henblik på indførelse af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne anden medlemsstat, og når lovgivningen i denne medlemsstat kræver, at disse oplysninger angives i det nævnte bevis, for at en sådan indførelse kan foretages alene på grundlag af dette dokument.

Det andet spørgsmål

65 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den omstændighed, at overdragelsen af den pågældende afdødes formue i henhold til den lov, der finder anvendelse på den omhandlede arv, er underlagt ordningen om »universalsuccession«, hvorefter afdødes formue overføres til arvingerne i dets helhed, kan fritage den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, for forpligtelsen til heri at angive de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der indgår i dette bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset

udstedes, når angivelsen af disse oplysninger i det nævnte bevis viser sig at være nødvendig til det formål, hvortil beviset udstedes, såsom indførelsen, alene på dette grundlag, af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne sidstnævnte medlemsstat.

66 I denne henseende skal det bemærkes, at artikel 1, stk. 2, litra l), i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med 18. og 19. betragtning hertil, bestemmer, at enhver registrering i et register af rettigheder i fast ejendom eller løsøre, herunder de lovmæssige krav til en sådan registrering, samt virkningerne af registrering eller manglende registrering af sådanne rettigheder i et register, er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, idet disse spørgsmål reguleres af lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres, eller, for så vidt angår fast ejendom, af lex rei sitae. Som Domstolen allerede har fastslået, udelukker denne bestemmelse derimod ikke de betingelser, hvorunder sådanne rettigheder erhverves, fra forordningens anvendelsesområde. Denne fortolkning understøttes af samme forordnings artikel 23, stk. 1 og 2, hvoraf det fremgår, at den lov, der finder anvendelse på arven, og som er udpeget i henhold til forordningens artikel 21 eller artikel 22, finder anvendelse på hele den pågældende arv, herunder »overdragelse til arvinger af de goder, rettigheder og forpligtelser, der udgør en del af boet« (jf. i denne retning dom af 12.10.2017, Kubicka, C-218/16, EU:C:2017:755, præmis 53-55).

67 Som den tyske regering har anført i sit skriftlige indlæg, er det derfor den lov, der i henhold til forordning nr. 650/2012 er udpeget som den lov, der finder anvendelse på arven, der regulerer den måde, hvorpå den afdødes formue overdrages, og det er denne lov, der i det foreliggende tilfælde afgør, om denne overdragelse sker ved universalsuccession eller ej.

68 Det skal imidlertid for det første fastslås, at den omstændighed, at den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, tager hensyn til den ordning for »universalsuccession«, der er fastsat i den lov, der finder anvendelse på arven, med henblik på at undgå forpligtelsen til i et sådant bevis at anføre de oplysninger, der kræves i henhold til forordning nr. 650/2012, ikke er i overensstemmelse med forordningens artikel 68. Som det fremgår af nærværende doms præmis 37 og 48, skal indholdet af dette bevis nemlig fastlægges på grundlag af kriteriet om, at de oplysninger, der er opregnet i denne artikel 68, er nødvendige »til det formål, hvortil beviset udstedes«, uden at denne bestemmelse med henblik herpå indeholder en henvisning til medlemsstaternes lovgivning.

69 Desuden kan udtrykket »i givet fald«, der anvendes i artikel 68, litra l), ikke, idet det harmoniseringsformål, der forfølges med indførelsen af det europæiske arvebevis, bringes i fare, fortolkes således, at det indebærer, at de kategorier af oplysninger, der skal fremgå af et sådant bevis, kan variere alt efter indholdet af den lov, der finder anvendelse på den pågældende arv, og navnlig ikke afhængigt af den ordning, hvorefter overdragelsen af afdødes formue i overensstemmelse med denne lov finder sted.

70 For det andet skal det bemærkes, at ingen bestemmelse i forordning nr. 650/2012 omhandler særlige arvesager såsom »universalsuccession«, der er fastsat i den nationale lovgivning, og som finder anvendelse i hovedsagen, og heller ikke fastsætter, at en sådan ordning kan påvirke indholdet af det europæiske arvebevis, der er reguleret ved denne forordnings artikel 68. Derimod fremgår det af artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 650/2012, sammenholdt med syvende og niende betragtning hertil, at denne forordnings anvendelsesområde har til formål at omfatte enhver arvesag med grænseoverskridende virkninger og alle de dermed forbundne civilretlige aspekter, for hvilke den nævnte forordning har til formål at indføre en ensartet ordning, og navnlig enhver form for overgang af afdødes goder, rettigheder og forpligtelser (jf. i denne retning dom af 9.9.2021, UM (Aftale om

overdragelse af fast ejendom ved dødsfald), C-277/20, EU:C:2021:708, præmis 33). Da bestemmelserne i forordning nr. 650/2012 således er almengyldige, kan deres anvendelse ikke variere alt efter den pågældende arveordning.

71 For det tredje understøttes denne konstatering af den omstændighed dels, at det europæiske arvebevis er et EU-retligt instrument, der tilvejebringer en selvstændig retlig ordning, der er oprettet ved bestemmelserne i kapitel VI i forordning nr. 650/2012, således som det er anført i nærværende doms præmis 34, dels at denne forordning udgør en EU-retsakt, der finder direkte anvendelse. Følgelig kan en medlemsstats arveretlige regler, såsom dem, der indfører en ordning om »universalsuccession«, ikke have en restriktiv indvirkning på fortolkningen af de bestemmelser i den nævnte forordning, der regulerer indholdet af det europæiske arvebevis.

72 Den fortolkning, hvorefter indholdet af det europæiske arvebevis ikke afhænger af særegenhederne i de nationale retsordener vedrørende arv, er i øvrigt i overensstemmelse med de forenklingsformål, der forfølges med forordning nr. 650/2012, og navnlig med de mål, der forfølges med indførelsen af dette bevis. Som det er anført i nærværende doms præmis 49 og 50, har denne forordning og det nævnte bevis nemlig bl.a. til formål at hjælpe arvingerne med effektivt at gøre deres rettigheder gældende i forbindelse med en arvesag med grænseoverskridende virkninger og med henblik herpå gøre det muligt for arvingerne nemt at fastlægge deres rettigheder i en anden medlemsstat, navnlig i den medlemsstat, hvor det pågældende gode, der indgår i arven, befinder sig.

73 Denne betragtning er af særlig betydning i arvesager med grænseoverskridende virkninger, der har en kompleks karakter, såsom successive arvesager, der som i det foreliggende tilfælde omfatter flere generationer af arvinger.

74 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den omstændighed, at overdragelsen af den pågældende afdødes formue i henhold til den lov, der finder anvendelse på den omhandlede arv, er underlagt ordningen om »universalsuccession«, hvorefter afdødes formue overføres til arvingerne i dets helhed, ikke kan fritage den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, for forpligtelsen til heri at angive de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der indgår i dette bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes, når angivelsen af disse oplysninger i det nævnte bevis viser sig at være nødvendig til det formål, hvortil beviset udstedes, såsom indførelsen, alene på dette grundlag, af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne sidstnævnte medlemsstat.

Det tredje spørgsmål

75 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, er fritaget for forpligtelsen til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af boet, når der anmodes om angivelse af disse oplysninger med henblik på registrering i tingbogen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende, i det tilfælde, hvor denne registrering i henhold til denne medlemsstats lovgivning kan opnås på grundlag af et supplerende dokument, der fremlægges sammen med et europæisk arvebevis, der ikke indeholder en sådan angivelse.

76 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan den myndighed, der har udstedt et europæisk arvebevis, ikke desto mindre fritages for at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, når lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende, fastsætter en alternativ fremgangsmåde, der gør det muligt at opnå registrering i tingbogen i denne medlemsstat ved hjælp af et dokument, der supplerer arvebeviset uden sådanne oplysninger. Ifølge den forelæggende ret udelukker hverken dom af 9. marts 2023, Registrų centras (C-354/21, EU:C:2023:184), eller 18. betragtning, sjette og syvende punktum, til forordning nr. 650/2012, at de oplysninger, der kræves med henblik herpå, kan fremgå af et sådant supplerende dokument. Den forelæggende ret har anført, at det i det foreliggende tilfælde følger af §§ 66 og 69 i den tjekkiske tinglysningsbekendtgørelse, som nævnt i nærværende doms præmis 31, at arvinger eller retssuccessorer efter en afdød arving har mulighed for at indgive en erklæring, der supplerer det europæiske arvebevis, som ikke indeholder de ovennævnte oplysninger, således at angivelsen af disse oplysninger, som sagsøgerne i hovedsagen har anmodet om, efter dens opfattelse kan vise sig at være uden relevans.

Om formaliteten

77 Uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse vedrørende det tredje præjudicielle spørgsmål har sagsøgerne i hovedsagen gjort gældende, at i det tilfælde, hvor det europæiske arvebevis ikke indeholder identifikationsoplysninger vedrørende den pågældende faste ejendom, ville de ikke kunne gøre brug af den mulighed, som i tjekkisk ret, efter deres opfattelse, alene gælder for livsarvinger og/eller tvangsarvinger, for at indgive en erklæring, der supplerer et sådant bevis, med henblik på at opnå registrering i den tjekkiske tingbog, eftersom de er afdødes sekundærarvinger. Denne argumentation kan forstås således, at den anfægter den fortolkning af lex rei sitae, som den forelæggende ret har anlagt, og følgelig tager sigte på at sætte spørgsmålstegn ved dette tredje spørgsmåls relevans for hovedsagen, således at det er af hypotetisk karakter.

78 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at i henhold til kompetencefordelingen mellem Domstolen og de nationale retsinstanser skal Domstolen tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for de præjudicielle spørgsmål. Eftersom den forelæggende ret har fastlagt de faktiske omstændigheder og de retsregler, som er baggrunden for de spørgsmål, som den har forelagt, tilkommer det derfor ikke Domstolen at efterprøve rigtigheden heraf (dom af 8.6.2023, Prestige and Limousine, C-50/21, EU:C:2023:448, præmis 42 og 43, og af 19.3.2026, Almirall, C-589/24, EU:C:2026:217, præmis 25).

79 I den foreliggende sag skal der således tages udgangspunkt i den forudsætning, som den forelæggende ret har lagt til grund, hvorefter de bestemmelser i tjekkisk ret, der finder anvendelse, kan gøre det muligt for sagsøgerne i hovedsagen at opnå en indførelse i den tjekkiske tingbog ved sammen med et europæisk arvebevis at indgive en erklæring, der skal supplere et sådant bevis, når dette bevis ikke indeholder alle de oplysninger, der kræves med henblik herpå.

80 For det andet følger det fast retspraksis, at det udelukkende tilkommer den nationale ret, som tvisten i hovedsagen er indbragt for, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Heraf følger, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål, som er forelagt af de nationale retter, er relevante, og at Domstolen kun kan afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af

EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de pågældende spørgsmål (jf. i denne retning dom af 7.9.1999, Beck og Bergdorf, C-355/97, EU:C:1999:391, præmis 22, og af 22.1.2026, Secab, C-423/23, EU:C:2026:32, præmis 24).

81 I det foreliggende tilfælde fremgår det, henset til de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 76, ikke klart, at den fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 650/2012, som den forelæggende ret har anmodet om, savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller at det retlige problem, der er rejst i forbindelse med det tredje forelagte spørgsmål, er af hypotetisk karakter.

82 Følgelig kan det tredje spørgsmål antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

83 Det skal for det første fremhæves, således som det er anført i nærværende doms præmis 34, at det europæiske arvebevis udgør et selvstændigt EU-retligt instrument. Det følger heraf, at indholdet af dette bevis alene skal fastlægges på grundlag af de relevante bestemmelser i forordning nr. 650/2012 og mere specifikt på grundlag af forordningens artikel 68, som definerer de oplysninger, der skal fremgå heraf.

84 Der skal kun tages hensyn til bestemmelser i national ret, når forordning nr. 650/2012 udtrykkeligt henviser hertil. Som anført i nærværende doms præmis 66 er dette bl.a. tilfældet for så vidt angår loven i den medlemsstat, hvor registret føres, eller, for så vidt angår fast ejendom, lex rei sitae, således som det fremgår af 18. og 19. betragtning til denne forordning, samt for så vidt angår den lov, der finder anvendelse på arven, og som er udpeget i henhold til forordningens artikel 21 eller artikel 22.

85 For det andet skal det bemærkes, at artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 udtrykkeligt bestemmer, at et europæisk arvebevis skal angive de respektive arveandele samt i givet fald listen over rettigheder og/eller goder, der tilfalder hver enkelt arving, i det omfang, det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes.

86 Som det fremgår af den fortolkning af denne bestemmelse, der er anlagt i nærværende doms præmis 37-53 og 64, afhænger den udstedende myndigheds forpligtelse til i et europæisk arvebevis at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af boet, af det formål, hvortil beviset udstedes. Denne forpligtelse kan derfor ikke ophøre med at eksistere alene af den grund, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende og hvor den relevante tingbog føres, fastsætter en alternativ fremgangsmåde, der gør det muligt at opnå indførelse af ejendomsretten til den nævnte ejendom i tingbogen ved hjælp af et supplerende dokument, der har til formål at afhjælpe manglen på sådanne oplysninger i nævnte bevis.

87 For det tredje skal det præciseres, at en sådan fortolkning ikke ændres af indholdet af dom af 9. marts 2023, Registrų centras (C-354/21, EU:C:2023:184). Den nævnte dom vedrørte nemlig, således som det fremgår af dens præmis 35, 39 og 45-53, overholdelsen af de krav, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning med hensyn til de dokumenter, der skal fremlægges til støtte for en anmodning om registrering af ejendomsretten til en fast ejendom i tingbogen i denne stat, navnlig i det tilfælde, hvor kun et europæisk arvebevis fremlægges med henblik herpå.

Domstolen behandlede derimod ikke her den problematik, som netop er genstand for det foreliggende spørgsmål, nemlig hvilke oplysninger om en sådan ejendom den myndighed, der har udstedt dette bevis, er forpligtet til at anføre i beviset, når en medlemsstats lovgivning giver ansøgeren mulighed for at fremlægge et supplerende dokument.

88 For det fjerde og sidste understøttes den nævnte fortolkning af 7., 67. og 80. betragtning til forordning nr. 650/2012, hvorefter vedtagelsen af denne forordning og indførelsen af det europæiske arvebevis bl.a. har haft til formål at sikre en effektiv udøvelse af arvingernes rettigheder og at forenkle de skridt, som arvingerne skal tage inden for EU, navnlig når det drejer sig om at fastlægge deres rettigheder i den medlemsstat, hvor boets ejendele befinder sig. Når arvingerne anmoder om udstedelse af et sådant bevis med henblik på udøvelsen af disse rettigheder, skal beviset således indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige i denne henseende, og disse arvinger kan ikke stilles i en situation, hvor de på trods af opnåelsen af det nævnte bevis på grund af dets ufuldstændige karakter i forhold til kravene i denne forordning er forpligtet til at fremlægge et supplerende dokument for at kunne udøve disse rettigheder.

89 Denne konstatering ændres ikke af den omstændighed, som den forelæggende ret har anført, at det i første, sjette og syvende punktum i 18. betragtning til forordning nr. 650/2012 for det første anføres, at den myndighed, der er ansvarlig for registrering af en rettighed i fast ejendom eller løsøre i et register, kan anmode den person, der anmoder om registrering, om at fremlægge de supplerende oplysninger eller dokumenter, der kræves i henhold til national ret i den medlemsstat, hvor registret føres, og for det andet, at en sådan myndighed kan oplyse denne person om, hvordan vedkommende kan indhente de manglende oplysninger eller dokumenter. Henset til ordlyden af denne forordnings artikel 68, litra l), og til de formål, der forfølges med såvel forordningen som med det europæiske arvebevis, således som de bl.a. er nævnt i nærværende doms foregående præmis, kan oplysningerne i denne 18. betragtning nemlig ikke forstås således, at de fritager den udstedende myndighed fra i dette bevis at anføre de oplysninger, der kræves i henhold til denne nationale ret med henblik på en sådan indførelse.

90 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det tredje spørgsmål skal besvares med, at artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012 skal fortolkes således, at den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, ikke er fritaget for forpligtelsen til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af boet, når der anmodes om angivelse af disse oplysninger med henblik på registrering i tingbogen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende, i det tilfælde, hvor denne registrering i henhold til denne medlemsstats lovgivning kan opnås på grundlag af et supplerende dokument, der fremlægges sammen med et europæisk arvebevis, der ikke indeholder en sådan angivelse.

Sagsomkostninger

91 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) **Artikel 68, litra l), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis**

   skal fortolkes således, at

   den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, er forpligtet til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af det pågældende bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes, når ansøgerne anmoder om udstedelse af sidstnævnte med henblik på indførelse af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne anden medlemsstat, og når lovgivningen i denne medlemsstat kræver, at disse oplysninger angives i det nævnte bevis, for at en sådan indførelse kan foretages alene på grundlag af dette dokument.

2) **Artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012**

   skal fortolkes således, at

   den omstændighed, at overdragelsen af den pågældende afdødes formue i henhold til den lov, der finder anvendelse på den omhandlede arv, er underlagt ordningen om »universalsuccession«, hvorefter afdødes formue overføres til arvingerne i dets helhed, ikke kan fritage den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, for forpligtelsen til heri at angive de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der indgår i dette bo, og som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor beviset udstedes, når angivelsen af disse oplysninger i det nævnte bevis viser sig at være nødvendig til det formål, hvortil beviset udstedes, såsom indførelsen, alene på dette grundlag, af ejendomsretten til denne ejendom i tingbogen i denne sidstnævnte medlemsstat.

3) **Artikel 68, litra l), i forordning nr. 650/2012**

   skal fortolkes således, at

   den myndighed, der udsteder et europæisk arvebevis, ikke er fritaget for forpligtelsen til heri at anføre de oplysninger, der gør det muligt at identificere en fast ejendom, der udgør en del af boet, når der anmodes om angivelse af disse oplysninger med henblik på registrering i tingbogen i den medlemsstat, hvor denne ejendom er beliggende, i det tilfælde, hvor denne registrering i henhold til denne medlemsstats lovgivning kan opnås på grundlag af et supplerende dokument, der fremlægges sammen med et europæisk arvebevis, der ikke indeholder en sådan angivelse.

Underskrifter